

ДНІПРО

Орган Української Православної Церкви в Злучених Державах Америки
Виходить 1 і 15 кожного місяця

ПЕРЕДПЛАТИ:
На рік ..... \$ 1.00
За границю:
На рік ..... \$ 2.00
Поодинокое число 5 центів.

DNIPRO

Published Semi-Monthly
by the
Ukrainian Orthodox Church
of the United States
of America

SUBSCRIPTION RATES:
One Year ..... \$ 1.00
Foreign Rates
One Year ..... \$ 2.00
Single Copy 5 c.

Статті і дописи слати на адресу:
1127 W. Wingohocking St. Philadelphia, Pa.

Передплати, повідомлення про зміну адреси і оголошення належить слати на адресу:
DNIPRO PRINTING & PUBLISHING
1851 Germantown Ave. Philadelphia, Pa.

За кожену зміну адреси платиться 10 центів.
За оголошення редакція не відговідає.
Дописей не звертається.

Entered as second-class matter April 11, 1930,
at the Post Office at Philadelphia, Pa., under the Act
of March 3, 1879.

ДВНАДЦЯТА ГОДИНА. Чи ми вже готові?

З України під большевиками приходять чим далі, тим все більш тяжчі, все більш занепокоючі вісти. Страшний голод, а з ним безвихідна розпука розпростерли свої крила над нашою нещасною землею. Читаючи оповідання закордонних подорожних, і збігів з „світського раю“, приходиться дивуватися вже настільки жахливим розмірам катастрофи, а надмірній силі людського терпіння. З повідомлень нами отримуваних розгортається картина, страшна картина повільного і мовчазливого вимирання нації, народу.

Вселюдська історія має небагато страшних періодів, якби можна було поставити поруч з жахіттям, яке тепер розстелилося на „нашій, не своїй“ землі. Дехто може подумати: чим гірше, тим краще: нехай повні розгорються безодня злочину теперішніх керовників нашої країни, нехай повні наш нарід випе чашу призначених йому страждань, — тоді лише він буде готовий на цей могутній в самій розпуці здвиг, яким, можливо, одгорнеться нова, світліша сторінка в життю нашого многострадалого народу.

Так ми не повинні думати. В жахливих корчах голодової смерті тепер десятки і сотні тисяч наших же братів і сестер, більше, десятки і сотні тисяч невинних дітей. Ні. Так жакливо-рахунково ми не можемо думати. Ми можемо лише молити Господа, щоб Він, Милосердний, зглянувся над нашою нещасною країною, відвернув від неї теперішнє жахіття і своїм Провидінням вивів її на дорогу світлої будучини не через жахливі страждання, а через свідоме розуміння великих цілей і завдань нашої нації.

Всім, теперішній стан, так горесний, так тяжкий, розпушливий в життю нашого народу, не мусить пройти, щоб не дати нам своїх навчань, своїх попереджень.

Оглядаючись на не так вже далеке минуле нашої визвольної боротьби, ми можемо ясно бачити, що привело нас до теперішньої руїни. Наш нарід довгі віки позбавлений свого організованого державного життя, не привчив себе до дисципліни, до послууха, до уклонення всіх перед єдиною, для всіх святою метою. Ми були і залишилися незлічними „індивідуалістами“. Всякий вважає за найбільш правдиве, за найбільш святе, тільки те, до чого його довела його думка, що лише в його інтересі.

Вся історія нашої визвольної боротьби помічена такими „індивідуальними“ виступами, такою чисто „індивідуальною“ впертістю і боротьбою, яка нищила, не лише противників, але і ціле діло нашої нації. Всі наші політичні угруповання і партії були такими „індивідуальними“ явищами. Всі вони мислили про Україну і уявляли її собі лише по своїй програмі, жадній іншій. Ну і прийшло до того, що прийшов північний дикун і на спілку з жидами і іншими

„меншостями“ утворив „Україну“, але вже своєю. Утворив її такою, що лише, заливаючись сльозами, ми можемо дивитися на нїю.

Навіть наша військова боротьба поціхвана всюди такими „індивідуальними“ виступами. Безмірний героїзм, надсила посвяти і віддання, але все це „індивідуально“, через повстанчі куріні, загони, а регулярна армія, не маюча можливості ніде перевести організовану мобілізацію, армія, з якої десатками і сотнями дезертували, ця армія все була примушена відступати і відступати, доки не закотилася за кордон. Ця наша „індивідуальність“ доходила часами до дивовижних високів. Пишучому ці рядки в 1919 році по наказу командування приходилось на протязі більше сотні верстов доганяти так звану „Запорожську Січ“ отамана Божка. Вся армія відступає поза Проскурів і далі на південь, а „Запорожська Січ“ з отаманом Божком понеслася вперед на жмеринку і далі на Виницю. Чому? Як? По „історичній традиції“. Це не жарт. Це дійсно так було. Ця частина назвала себе „Запорожською Січчю“, а Запорожська Січ ціколи гетьману не підлягала, вона завжди була „самостійна“, ну і теперішня „Запорожська Січ“ жадного от. Петлюри, жадного Головного Штабу також не признавала. Ця частина просто махнула рукою на цілий фронт боротьби з ворогами большевиками і рішила пробитися собі на Дніпро, до острова Хортиці і там відновити Січ, і плекати сильне, мужнє покоління, яке лише одно могло, по їх думці, спасти Україну. Ну і пробивались. Завзяття, очайдушна хоробрість на подвиг. Жмеринку взяли, не дивлячись на переважаючі і навіть оточуючі сили, понесли далі... Все скінчилось так, як мусло скінчитись. Під Винницею були оточені, розбиті і пишучому ці рядки, разом з недобитками приходилось ночами, боковими дорогами тікати назад... Скидається на казку, на анекдот, однак, це не казка, не анекдот, це дійсна правда з нашої не так вже старої минушини.

Чи страшний наслідок нашого минулого досвіду, цей наслідок, який ми тепер бачимо в поневоленню і в жахіттях голоду на рідній землі, чи цей наслідок виправив нашу „індивідуальність“? Таки зовсім ні.

Погляньте на наше життя на еміграції, на життя всяких громадських угруповань, на життя церковне. Всюди дроблення, дроблення і дроблення. Все по принципі „індивідуальному“. Там неправдиво, там мильно, там неблагородно: ми утворимо нове... І родяться в нас безкінця все нові і нові організації, угруповання і здається кінця і краю тому не видкор.

Крайня пора з тим перестати. Крайня пора на чомусь одному всім стати. З крайових вістей з поза обох боків Збруча все більш і більш стає ясним: знов і то скоро, можливо, має пробити для нас „дванадцята година“. Ми маємо розпочати нову „першу годину“... А чи ми готові?

Хто хоче зза пихи й зарозумілості прославляти своє ім'я, той погубить його.

На тому місці, де нема людини, будь людиною. Пристрастний чоловік нігде не стане учителем.

о. С. М.

МОЛИТВА ЛІКАРЯ.

(З англійської „Фізейшенс Прейр“ прозою, незнаного автора).

О, Ти Милій Боже, Великий Лікарю!
Я перед Тобою, в покорі вклякаю.
Бо тільки від Тебе приходить весь вчинок
І кожний найменший й найбільший дарунок
І я десь молюся у потреби своїй:
Дай зручність і справність слабій руці мойій;
Скріпи в серці моім співчуття і щирість,
Як добра й могутня, Твое, Боже Милість.
Дай сили, щоб міг я, із призову Твого
Піднести в страждання ближнього моего;
В знання мої й мисли влий ясне проміння,
Щоб міг я зменшити ближнього терпіння.
Відійшли, о, Боже, з серця мого злобу
І грішну наївність, світову жаду, бо
Бо лиш на Тебе я, з вірою дитячі, —
Кладу всю надію й буду уповати Амінь.